

DISSERTATIO INAUGURALIS JURIDICA
DE

**DOTALIBUS
ECCLESIAE,**

von
Pfarr-DOTALen/

QVAM
RECTORE MAGNIFICENTISSIMO,
REVERENDISSIMO ET ILLUSTRISSIMO DOMINO,
DOMINO

**PHILIPPO WILHELMO,
S.R.I. COMITE DE BOINEBURG,**

SACRAE CAESAREAE ATQVE REGIAE CATHOLICAE MAJESTATIS CONSILIARIO
INTIMO, NEC NON METROPOLITANARUM ECCLESiarUM, MOGUNTINAE ET TREVIRENSIS, CANONICO CAPITULARI SENIORE, ET RESPECTIVE
SUPREMO CHORI-EPISCOPO; EMINENTISSIMI PRINCIPIS ELECTORIS MORGUNTINI CONSILIARIO INTIMO. AC CIVITATIS TERRITORIQVE
EFFURTENSIS PRO-PRINCIPE,
AUCTORITATE ET CONSENSU AMPLISS. FACULT. JURIDICAE,
SUB MODERAMINE

DN. ERNESTI TENZELL, J.U.D.

FACULTATIS JURIDICAE p. r. DECANI, JUDICII PROVINC. ADSESSORIS,
AC CIVITATIS ERFURT. CONSULIS, ET SYNDICI PRIMARII ETC.
PATRONI AC PROMOTORIS SINGULARITER COLENDI,

PRO LICENTIA,

SUMMOS IN UTROQVE JURE HONORES, IMMUNITATES,
AC PRIVILEGIA DOCTORALIA

RITE CAPESSENDI,

IN AUDITORIO JCTORUM MAJORI,

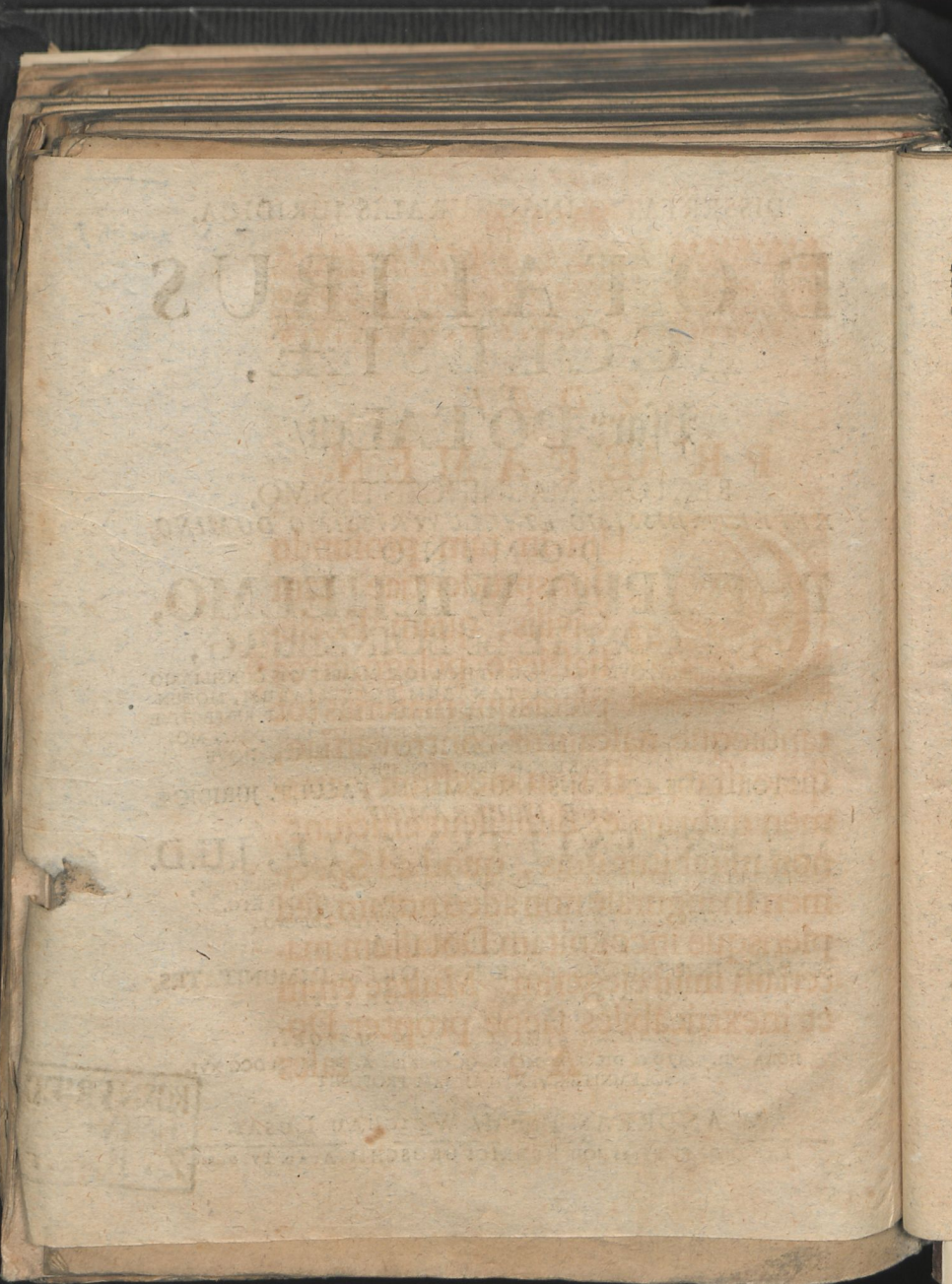
HORA VII. MATUT. DIE XIX. MENS. OCTOBRIS, A. E. C. MDCCXVI.
SOLEMNITER VENTILANDAM PROPONIT

AUCTOR

M. ANDREAS Pechtel/ WEICHAU LUSAT.

ERFORDIAE, TYPIS JOH. HENRICI GROSCHII, ACAD. TYPOGR.

Faint, mirrored text from the reverse side of the page, including the word "US" at the top and "L. D." in the middle. The text is mostly illegible due to fading and bleed-through.

Small, faint rectangular stamp or mark located in the bottom left corner of the page.

Partial text from the right-hand page, including the letters "ta", "q", "m", "n", "m", "p", "t", "e" arranged vertically.

Q. D. B. V.

P R A E F A M E N.

Um in tam profundo
 Jurisprudentiae tam
 Civilis, quam Eccle-
 siasticae pelago, circa
 plerasque materias tot
 tantaeque nascantur controversiae,
 quae istam, si non incertam, attamen
 dubiam et difficilem efficiunt,
 non mirabitur quis, quod ad Specimen
 Inaugurale non adeo notam, sed
 plerisque incognitam Dotalium ma-
 teriam mihi elegerim. Multae enim
 et inextricabiles saepe propter Do-

A 2

tales

tales, uti vulgo vocantur, moventur quaestiones, rusticis non a jurisdictione tantum seculari, sed et quibusvis oneribus, quae in infinitum hodie adaugentur, liberos se et immunes profitentibus, Dominis vero illorum, qui jurisdictione in istos gaudent, omnem exemptionem ^{in omnia} negantibus. Hinc haud raro evenire affolet, ut maximo cum damno agricolae miselli succumbant, nisi instrumentis, vel alio probandi modo in judicio docere queant, se jure singulari a jurisdictione seculari esse liberos, et solius Ecclesiastici Judicis potestati esse subjectos. Considerabo itaque paulo exquisitius ista, quae ad illustris hujus rei explicationem spectabunt, et omni adhibita opera in id allaborabo, ut prout patientur

tientur vires, ea, quae sunt maxime necessaria, in medium proferre queam.

SUMMARIA.

- I. De Dote Ecclesiarum in genere.
- II. De Origine Dotalium.
- III. Quare dicantur Dotalia.
- IV. Quid Dotalia Ecclesiae debeant.
- V. De Juribus & Privilegiis Dotalium.
- VI. De Actionibus contra Dotalia, si officium suum negligant.
- VII. Qua ratione Dotalia esse desinant.

S. I.

Ntequam verò ad specialem Dotalium enodationem accedam, necessarium esse duxi, ut praemitterem aliquid de derivatione hujus vocis. Facile vero quilibet deprehendet, quod vox ista originem sortiatur à Dote, non proprie, sed improprie accepta. Dos enim in proprio significatu nuptiis est communis, haec vero Dos, de qua mihi hoc loco dicendum est, & à qua appellantur Dotalia, ad Ecclesias pertinet. Nec abs re apud Canonistas dicitur, quod Ecclesiis Dos sit constituenda, & institutionem Ecclesiarum matrimonii spiritualis instar se habere, censent Anton. Bengueus & Francisc. Binsionius de Beneficiis Tit. de Fundat. Ecclesiar.

P. 2. num. 2. Ex qua denominatione fluit, comparationem, quae instituitur inter spirituale hoc & carnale matrimonium, eosdem fere effectus ratione Dotis constituendae producere. Primo enim quemadmodum Dotis praecipuus usus est, ut fructus ejus cedant lucro mariti propter onera, quae illi ferre tenetur. *l. 7. ff. de Jur. Dot. l. 20. C. cod. c. 15. X. de Usur.* Simili plane ratione Ecclesiae Dos constituitur, ut oneribus meliori modo sufficiat ferendis. *Petr. Gregor. de Benef.* Onera vero, quae sustinent Ecclesiae, sunt diversi generis; ut enim taceam sumtuum, qui ad reparandas Ecclesias, in eo casu, si vetustate corruptae fuerunt, & eorum, qui ad Altare, Administrationem Sacrae Coenae, Sacrum Ministerium, pauperumque sustentationem erogantur, praecipuum in eo consistit, quod Ecclesia teneatur alere suos Ministros, quod & ipsae sacrae paginae praecipuunt, & imprimis Apostolus inquit: *Qui Altari inserviunt, eosdem de Altari vivere necesse est.* Per se itaque patet, quod Ecclesia indotata esse non possit. Licet enim ad matrimonium Dos non adeo exacte requiratur, adeo ut etiam sine Dote matrimonium subsistere possit, per expressum textum in *l. 1. pr. C. de Repud.* ubi Sacratissimus Imperator Rescripto ad Hermogenem Magistrum officiorum dato constituit, ut matrimonia firma maneant, si Dotalia instrumenta non intercesserint, vel Dos data fuerit, tanquam si cum instrumentis Dotalibus tale matrimonium processisset, & elegantissimam addit rationem, quod non Dotibus, sed affectu matrimonia contrahantur. Attamen ex mente Scriptorum Juris Canonici

Canonici Ecclesias non posse subsistere absque Beneficiis Ecclesiasticis, (quas vel praebendas, vel Dotem Ecclesiae vocemus, idem erit,) verum est. Sed si dicendum, quod res est, judicarem sane & absque Dote Ecclesias subsistere posse, & eadem ratione, qua matrimonium maris & foeminae potest esse firmum, sive Dos constituatur, sive non. Sic quoque ad Ecclesias & earum fundationem Dotem, uti vocant, non absolute necessariam, sed ut accidens, quod adesse & abesse potest citra rei corruptionem, esse considerandam. Ne vero propria auctoritate aliquid asserere videar, quod tamen tot Celeberrimorum Virorum testimoniis, & judicio sit contrarium, rationes etiam proferendas esse duxi, quibus sententiam meam corroborem. Primaria vero ratio, quae necessitatem illam dotandarum Ecclesiarum absolutam destruit, est haec, quod vera & genuina Ecclesia possit esse sine Templis & Aedificiis consecratis, quod primitiva Ecclesia, & imprimis tempora Apostolorum post mortem Salvatoris nostri luculentissimis exemplis demonstrant, ut ex Historia Ecclesiastica antiqua quilibet facillime deprehendet. Si vero Templis non opus habet vera Ecclesia, nec opus erit Dote. Objicient impugnatores hujus sententiae, non entis nullas esse affectiones, & concessio etiam hoc, quod Ecclesia genuina possit carere Templis, & exinde tamen non sequi, Tempora posse subsistere sine Dote ipsis constituta, quia alias Ministri Verbi Divini cogentur fame perire, & miseriam trahere vitam. Sed nulla data opera regeritur ad hoc, quod si verum sit, sine Templis posse esse

esse Ecclesiam veram, & Tempa, si ad sint, nullam ad
 essentiam suam requirere Dotem, sequitur, quod vera
 sit sententia, quae rejicit absolutam istam constituen-
 dae Dotis necessitatem. Clamitabunt vero unanimes ore
 contrariae sententiae defensores; id quod est probandū.
 Probabo vero, ne officio meo deesse videar; Aut Ec-
 clesia vera opus habet Dotatione essentialiter, aut non.
 Si opus habet Dotatione ad essentiam, omnes istae Ec-
 clesiae, quae sunt & fuerunt indotatae, non sunt pro-
 veris Ecclesiis habendae, & consequenter pleraeq; pri-
 mitivarum Ecclesiarum erunt falsae, consequenter
 etiam istae Ecclesiae, quarum mentionem *supra allega-
 tus Anton. Benetus & Francisc. Binsionius de Benef. Ec-
 cles. Tit. de Dot. Constit. §. 2. in fin.* quas indotatas fuisse
 restantur, erunt falsae; Aut non opus habet Ecclesia
 vera Dotatione. Et hoc est, quod volebam. Quicquid
 vero sit, Dotationes Ecclesiarum, si non necessariae,
 tamen erunt utiles, & imprimis ex eo fundamento
 maximum emolumentum exinde nascitur Ecclesiae,
 ut Ministri, & alii, qui Altari inserviunt, certa habe-
 ant, & stata salaria, prout judicat *Celebeer. Ziegl. de Do-
 te Eccles. C. V. pr.* Reliquas, quae huc spectant, quae-
 stiones, cum adeo amplius mihi sese offerat campus,
 merito supersedeo, cum harum paginarum & Disser-
 tationis Compendium non permittat, plura afferre.
 Consideratis itaque quibusdam momentis, quae in
 genere ad Dotem Ecclesiarum spectant, ad specialiora
 descendam.

§. II.

Imprimis vero de Origine Dotalium disquiren-
 dum

dum nunc est , quonam tempore Dotales innotue-
 rint. Fateor vero ob testimonia , quae nobis desunt
 historica , non certum posse determinari tempus , quo
 Dotalium nomen in usu esse coeperit , & non erra-
 bo meo quidem iudicio , si dicam , eo tempore , quo à
 Christianis Tempia & Sacrae Domus conditae fue-
 runt , & insimul certos proprios homines fuisse Ec-
 clesiae dicatos , qui Dotem Ecclesiarum , sive bona Ec-
 clesiastica colerent , & Ministris Ecclesiae servitia &
 operas suas praestarent , qui etiam mancipia vocati ,
 ut ex antiquis monumentis , & instrumentis , & inter
 alia ex illa Caroli Regis de Cessione Bosonis Comitis
 DCCLXXVII. conscripta apud *Nicol. Camuzat. in An-
 tiquitat. Eccles. Tricassianae* pag. 22. quae pagina verba
 exhibet sequentia : *Damus ibi duos mansos & dimi-
 dium in loco , qui Leriacum dicitur , aeterna firmitate lar-
 gimur , cum mancipiis . quae his annotantur vocabulis Pe-
 trus , Edericus , Ardegerius , Flogerius &c. cum eorum
 Uxoribus , Filiis & Filiabus ,* cujus rei exempla etiam
*Tradit. Fuldens. C. 1. de Wilibaldo Episcopo Fuldensi ; & ali-
 ud e Goldesti Antiquitat. Alemann. Tom. 2. Part. 1. num.
 24. allegat Celeb. Ziegler. d. Tr.* qui magno eruditionis
 apparatu rem istam ex antiquitate Germanorum de-
 duxit. Ad Dotes itaque Ecclesiarum etiam servos ,
 & mancipia , de quibus jam dixi , pertinuisse , quin i-
 mo tam arctum inter Ecclesias & homines Ecclesiae
 dicatos , & proprios fuisse vinculum , ex eo maxime
 licet colligere , quod glebae , cui se devoverant , ita
 erant incorporati , ut ab ea Dominorum auctoritate
 non poterant avelli. Qua occasione examinabo , an

B

mancipia

mancipia ista cum servis proprie dictis conveniant in omnibus, an vero in quibusdam solum effectibus. In hac subtilissima controversia, cum nesciam, quamnam eligam viam, & quam sententiam defendam, tutissimam sequar viam, & probabilem eorum puto sententiam, qui censent, revera servos fuisse ista mancipia, quæ Ecclesiis mancipata erant. Sed ne simpliciter aliquid statuere videar, quod tamen cum grano salis accipiendum est, imprimis hîc distingvendos esse puto servos & mancipia Ecclesiarum, qui ante & post tempora Caroli M Imperatoris, usque ad istud tempus, quo servitutes inter Christianos abrogatae fuerint, Ecclesiis operas præstiterunt, ab istis, qui post illa tempora hominum propriorum, vel glebæ adscriptitiorum nomen acceperunt Hujus sententiæ fundamentum imprimis in hoc pono, quod dicta mancipia omnia Ecclesiæ acquisiverint; quod apparet exinde, quia, si verum est, quod cum omnibus, quæcunque possederint bonis, tradita fuerint ista mancipia Ecclesiis, hinc sequitur, quod omnia acquisiverint Ecclesiis. Quod vero non solum se, sed & nummos, & omnia immobilia in perpetuum dicaverint aedibus sacris, hoc imprimis *ex ante alleg. Gold. Antiq. Alemann.* ibique allato exemplo, verbis: *Et servum meum nomine Nhidenus & Uxorem ejus Brunam, & cum Oba sua, & cum omnibus, quibus vestiti sunt &c.* In hac antiquissima donationis charta vox *Oba mea* quidem sententiâ nihil aliud denotat, quam Germanicam vocem *Huabe*, quæ tam barbare a Scriptoribus istius temporis pure scribendi rationis expertibus usurpata fuit.

§. III.

De Origine Dotalium cum dixerim, videndum etiam est, quare dicantur Dotalia. De significatione vero supra §. I. aliquid dictum est, & nemo dubitabit, quod a Dote appellentur Dotalia. Ne vero sermonem de Dotalibus, omitta definitione Dotalium faciam, hanc hoc loco adjiciendam esse judico. Dubius vero haereo, quomodo eos describere velim, cum non unum genus inveniatur Dotalium, sed plura dentur ejusmodi hominum genera. Describi vero possunt, quod sint personae, quae agris Ecclesiae colendis destinatae sunt. Quae descriptio Dotalium est propria: Abusive vero etiam interdum accipiuntur pro illis, qui quovis titulo Ecclesiastico praedia possident, aut levisimum aliquod & exiguum servitium Parocho praestant, aut censum tantum aliquem, satis tenuem saepe, & parca manu solvunt; quae definitio est jam saepius memorati Ziegler. d. Tr. Vocantur vero Germanice *Dienst- und Frohn-Leute derer Pfarrer*, quae appellatio a cultura agrorum, & servitiis, quae praestant Parochis suis deducitur. Illorum quatuor Classes dari, ex ipsa natura rei liquet; Aut enim Ecclesiae & Parochi habent Dotalia operis Ecclesiasticis addictos, qui tenentur operam & diligentiam in cultura praestare, quorum mentionem facit *Ordin. Eccl. Sax. Elect. Art. gen. 27.* quae inserta est Corpori Juris Saxon. Elect. verbis: *Die weil an etlichen Orten von den löblichen Vorfahren, alten Herrschafften, oder Collatorn zu denen Pfarrer- Dotalen, das ist, Dienst- oder Frohn-Leuthe verordnet, auff das die Pfarrer Leuthe zu Diensten haben*

ben , und ihre Güther desto besser und geruhiger bestellen können , sollen durch jedes Orthes Obrigkeit , und Visitatores die Leuthe vermahnet werden , solche Dienste willig und gerne ihren getreuen Seelsorgern zu leisten ; Aut ipsi possident fundum Dotalem , & hi Emphytevtarum nomen optimo jure accipere possunt. Licet enim dubium , an Emphytevtis rerum Ecclesiasticarum sit licita , cum alienationem bonorum Ecclesiæ Constantinopolitanae majoris prohibuerit Leo Imperator *Nov. 43. § 55.* alienationis vero instar sit Emphytevtis per *Nov. 7. c. 1. v. alienationis.* Cum vero Ecclesiis & locis venerabilibus omnibus , ut res suas in Emphytevtin perpetuam concedere possint , permissum sit , *Nov. 120. c. 6. in pr.* & Jure Canonico res sit clarior , cum expressis verbis dicatur in *Clem. 1. § 2. de Reb. Eccles. non alienand.* quod res Ecclesiasticae solemnitatibus legitime adhibitibus alienari possint , per consequentiam multo magis in Emphytevtin concedi. *C. ad aures 7. de Rebus Eccles. Alienat. vel non ;* quod latius explicatur a *Celeb. Franzk. in Tr. de Laudem. c. IX. num. 43. seqq.* exinde certi juris est , quod isti , qui certum censum vel servitia praestant ob rerum Ecclesiasticarum possessionem veram acquirant Emphytevtin. Tertium genus Dotalium est eorum , qui emerunt praedia & bona Ecclesiastica , & exinde mansum Ecclesiasticum sibi proprium & hereditarium faciunt , ejusque dominium & possessionem nanciscuntur , non vero de omnibus omnino bonorum Ecclesiasticorum emtoribus hoc poterit dici , sed de iis , qui Ecclesiae praestant aliqua servitia & annum censum in memoriam
 Dotis

Dotis constitutae. Et hinc hoc tertium genus toto coelo differt a secundo Dotatum genere ; hic enim dominium & possessio corporalis transfertur per emptionem venditionem , ibi vero dominium & possessio stricte sic dicta manet penes Ecclesiam ; quare etiam non errabo , si dixerim , illorum bona esse Emphyteutica , horum vero Censitica. Cum enim praestatio annui Canonis cum translatione Domini utilis efficiat Emphyteusim , si etiam in re minoris pretii consistat. §. 3. *J. de Locat. l. 1. & seqq. C. d. 1. & Harpr. ad §. 3. Emphyteusis. Censitica vera bona sunt, quando dominium rei alteri sub hac conditione conceditur, ut quotannis certum censum praestet. Struv. Syntagm. Jur. Feud. c. 10. th. 2. num. 1. & dominium in bonis censiticis transeat plenissime in censuarium , in Emphyteusi saltem utile. Carpzov. P. II. c. 29. def. 1. Restat, ut dicatur etiam de his, qui a Superiore suo Ecclesiae ejusque Ministris addicuntur, & veluti mancipantur, ut non amplius Principi vel alii Superiori, sed Ecclesiae servitia praestent. De quibus omnibus prolixè Ziegler. l. c.*

§. IV.

Ex istis, quae jam dicta sunt, facile deprehendi potest, quanam sit obligatio inter Ministros Ecclesiae, & eos, qui servitia sua iis praestant. Supra enim & quidem §. praeced. dictum, quod Dotales vel ad agriculturam Parochorum obligentur, & huc spectat lex, quae ex Ord. Eccl. Sax. Elect. §. praeced. allegata est, vel obligantur ad canonem, vel certo servitia ex-

hibenda, vel ad annum censum, vel denique toti Ecclesiae addicti & mancipati sunt.

§. V.

Videndum vero est, quibusnam Privilegiis gaudeant Dotales, & an omnium eadem sit conditio, an vero diversa obtineat ratio. Quod prius atinet, maximum illorum commodum in eo consistit, quod non sint subiecti jurisdictioni ordinariae, sed quod coram Consistorio Ecclesiastico sint conveniendi. *Carpzov. L. 2. def. 357. num. 7.* & specialissime hoc extenditur a *Schilher. in Praxi Jur. Rom. Exerc. 6. th. 24. inf.* qui censet, inferiorem jurisdictionem in Dotales non competere Domino loci, in quo Ecclesia est parochialis, sed Parocho; Ratio, quae ipsi hoc singulare jus tribuat, se fundat in eo, quia isti homines sint portio patrimonii ipsius Ecclesiae, ut bona, quibus adscripti sunt, ergo Ecclesiasticorum quoque bonorum Privilegiis gaudere debeat, *Gonzalez Tellez ad c. 10. de offic. Archidiac. n. 4.* quod licet ad Dotales antiqui temporis, quo servorum, vel hominum propriorum nomine utebantur, videatur solum pertinere, attamen etiam ad hodiernos Dotales maxime spectat *Ziegl. a. T. c. 12. §. 39. Confer. Böhmmer. Jus Eccles. protestant. L. 2. T. 2. §. 45. Idemque de Jure Parochiali Sect. V. c. 2. §. 23.* Hoc vero dubium posset videri, an omnes, quos Dotales appellari supra demonstravi, foro Ecclesiastico gaudeant. Pro ratione dubitandi posset afferri, quod non omnium Dotalium sit una eademque conditio, sed quod quidam

dam Ecclesiae operas praestent, quidam vero non; quemadmodum de his, qui bona Ecclesiastica ut Censitica possident, satis abunde dictum est. §. III. Hoc vero non obstante firma tamen manet opinio, quod omnes simpliciter Dotales ad forum privilegiatum pertineant, & quod coram foro seculari vel ordinario plane non possint conveniri, optime tamen convenire alios. A minori ad majus etiam hic valebit argumentum: si enim forum privilegium ad Clericorum famulitium extenditur, multo magis ad Dotales, inter quos & Ecclesiam specialis intercedit nexus. Prius est verum ex communi Dd. sent. Heig. 2. qu. 22. n. 25. Wesenb. Consil. 50. n. 22. Gail. de P. P. Perez. in C. ubi Senatores in f. Clar. Q. Crim. 25. §. numquid. Natta. 3. 576. Gotthofr. Prax. Civ. L. 1. T. 6. p. 417. Ergo & posterius. vid. Schilt. Instit. Jur. Canon. L. 1. T. 18. §. 8. sed hoc etiam non omittendum, quod licet Dotales, aut Emphytevtae forum sortiantur privilegiatum, tamen non sint exempti a Superioritate Domini secularis. Klock. 1. Consil. 10. 589. Maxime vero notandum, quod nec praeventio Judicii secularis locum habeat, quae plane non attenditur, ut loculentissime videri potest ex Responso a Scabinatu Viterbergensi ad interrogationem Judicii Pfaffengrünensis M. Martii 1678. dato, quod recenset Berger. in Suppl. ad Elect. Disc. For. p. 23. verbis: *Dennoch aber, und die weil diese Sache einen Dotalen betrifft &c. so erscheinet dannenhero allenthalben so viel, daß der Gerichts-Herr in dieser Sache vor dem Geistlichen Consistorio sich zu stellen und dasebst Recht zu nehmen verbunden.* V. R. W.

§. VI.

§. VI.

Dictum itaque est, quod Dotales Privilegiis utantur amplissimis; dicendum nunc venit paucissimis verbis, quibusnam Actionibus possint conveniri, si officium suum negligant. Et in hac re pro diversitate Dotalium etiam diversas competere actiones judico. Aut enim actione praejudiciali ex jure personarum erunt conveniendi; si negent, se esse tales; aut actione confessoria utili; aut actione Emphytevticaria, aut aliis actionibus tam personarum, quam realibus.

§. VII.

Quemadmodum vero Dotales variis modis conditionem Dotalium accipiunt, vel donatione, vel venditione, quando praedia cum hominibus propriis venduntur, vel libera voluntate, si quis Ecclesiae se suosque addicere velit, tunc enim quod ab initio liberae voluntatis erat, ex postfacto necessitatem & obligationem infert; sic etiam definunt esse tales variis modis. Potest enim haec conditio ipsorum tolli manumissione, quae & adhuc hodie in usu est, quoties aliquis coram Magistratu liber declaratur, *Hoppius in Comment. ad Inst. L. 7. §. pag. 51.* ubi mentionem facit Diplomatis, quo Ferdinandus III. Imper. A. MDCLII. Academiam Kiloniensem confirmavit, & in quo Rectori ejusdem Academiae potestas concessa, manumissionibus quibuscunque cum vel sine vindicta auctoritatem suam interponendi. *Vid. d. Diploma apud Ern. Gökel in Delic. Acad. §. 32.* quod vero non generaliter

liter accipi vellem, sed eorum proprium esse puto, qui ab antiquis temporibus Ecclesiae quasi mancipati sunt, & hominum propriorum conditionem acceperunt. Tollitur porro obligatio Dotialium praescriptione, sed immemorialis temporis, & quidem talis, quae bona fide facta fuit, alias enim nullius est effectus. Et pluribus aliis modis, quos hic silentio praetereo. Et hoc erat, quod de illustri hac materia dicendum judicavi.

TANTUM.

C

ADDI-

ADDITAMENTA.

I.

Donatio ad pias causas, quatenus 500. aureos excedit, sine insinuatione invalida est.

II.

Donatio inter vivos omnium bonorum praesentium & futurorum subsistere potest.

III.

Cessat remedium *l. 2. C. de resc. vend.* si sciens verum rei pretium minoris vendat vel emat.

IV.

Exceptio S^Cti Macedoniani per
reuunciationem filii haud tollitur.

V.

Exceptio S^Cti Macedoniani post
sententiam demum opposita, ejus
executionem impedit.

VI.

Vasallus ad aes alienum Domini
solvendum non tenetur, etiamsi Do-
minus juramento se obligaverit, nisi
forte in utilitatem Vasalli aes alienum
contractum.

VII.

Locator conductori restituere
debet impensas in rem conductam
ad utilitatem perpetuam factas, abs-
que distinctione inter magnas & mo-
dicas.

A successione ex Edicto: unde
vir & uxor, excluditur maritus, qui
uxorem suam occidit, licet in adulte-
rio deprehensam.

IX.

Recte cum Wesenbecio negatur,
hominem relaxare posse juramen-
tum.

ULB Halle
001 972 26X

3

s. b.

DISSERTATIO INAUGURALIS JURIDICA
DE

**DOTALIBUS
ECCLESIAE,**

DE
Pfarr-DOTALen/

QVAM
RECTORE MAGNIFICENTISSIMO,
REVERENDISSIMO ET ILLUSTRISSIMO DOMINO,
DOMINO

**PHILIPPO WILHELMO,
S.R.I. COMITE DE BOINEBURG,**

SACRAE CAESARAE ATQVE REGIAE CATHOLICAE MAJESTATIS CONSILIARIO
INTIMO, NEC NON METROPOLITANARUM ECCLESIARUM, MOGUNTINE
ET TREVIRENSIS, CANONICO CAPITULARI SENIORE, ET RESPECTIVE
SUPREMO CHOKI-EPISCOPO; EMINENTISSIMI PRINCIPIS ELECTORIS MOGUNTINI
CONSILIARIO INTIMO, AC CIVITATIS TERRITORIQVE

EFFURTENSIS PRO-PRINCE,
AUCTORITATE ET CONSENSU AMPLISS. FACULT. JURIDICAE,
SUB MODERAMINE

DN. ERNESTI TENZELL, J.U.D.

FACULTATIS JURIDICAE p. r. DECANI, JUDICI PROVINC. ADSESSORIS,
AC CIVITATIS ERFUERT. CONSULIS, ET SYNDICI PRIMARII ETC.
PATRONI AC PROMOTORIS SINGULARITER COLENDI,

PRO LICENTIA,

SUMMOS IN UTROQVE JURE HONORES, IMMUNITATES,
AC PRIVILEGIA DOCTORALIA

RITE CAPESSENDI,
IN AUDITORIO JCTORUM MAJORI,

HORA VII. MATUT. DIE XIX. MENS. OCTOBRIS, A. Æ. C. MDCCXVI.
SOLEMNITER VENTILANDAM PROPONIT

AUCTOR

M. ANDREAS Pechtel/ WEICHAU LUSAT.

ERFORDIAE, TYPIS JOH. HENRICI GROSCHII, ACADEM. TYPOGR.

